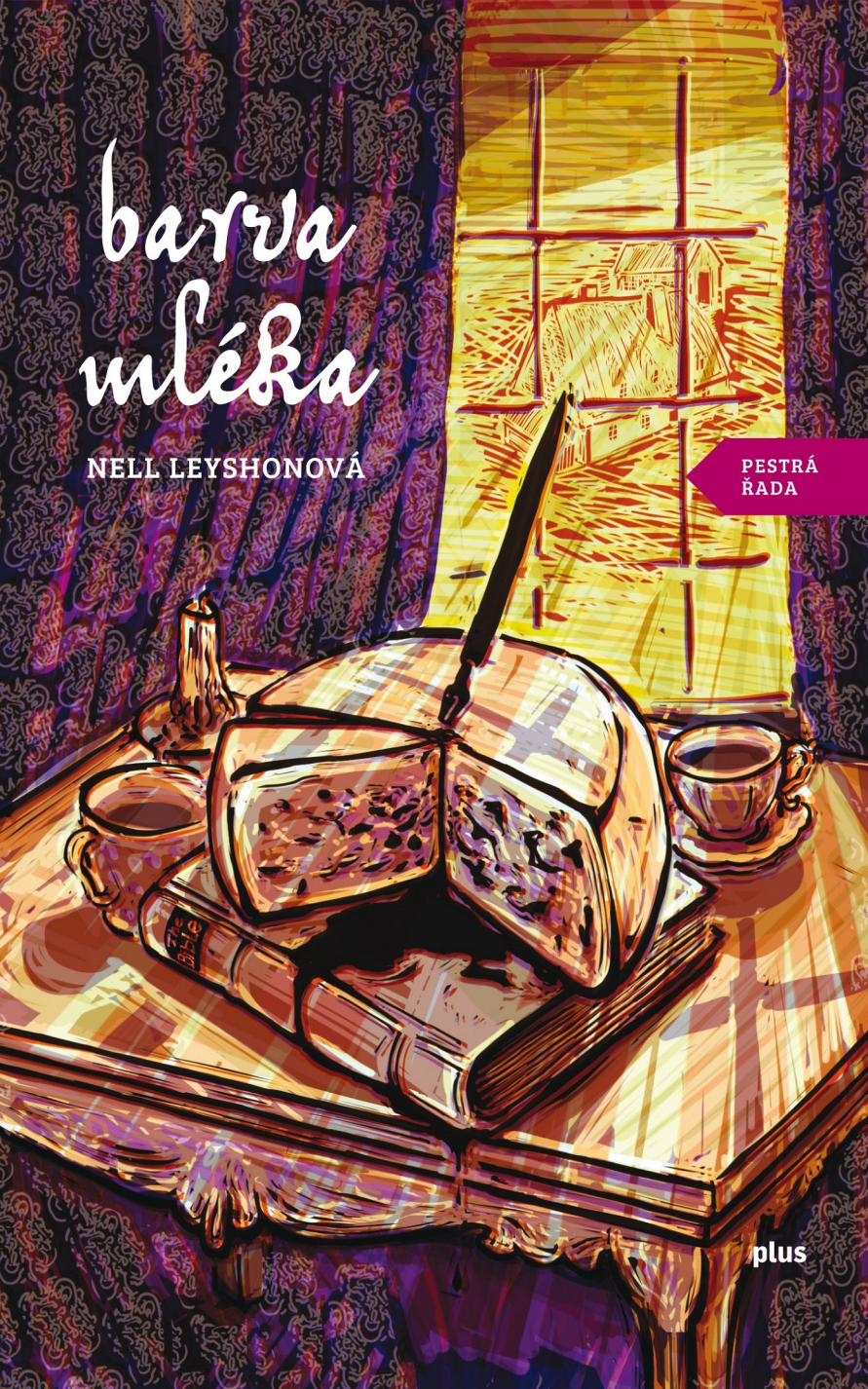

barva mléka

NELL LEYSHONOVÁ

PESTRÁ
RADA

plus

barva mléka

PESTRÁ
ŘADA
SOUDOBÉ
PRÓZY

/ Svazek 7

NELL LEYSHONOVÁ

barva
mléka

/ Přeložila Tereza Límanová

plus

Copyright © Nell Leyshon, 2012

First published in Great Britain in the English language by Penguin Books Ltd

Translation © Tereza Límanová, 2014

Illustrations © Tomáš Klepoch, 2014

ISBN 978-80-259-0167-0

jaro

tohle je moje kniha a já ji píšu svojí vlastní rukou.

teď se píše rok léta páně osmnáct set třicet jedna a já jsem dosáhla věku patnáct let a sedím u svýho okna a vidím mnoho věcí. vidím ptáky a naplňují oblohu svým křikem. vidím stromy a vidím listy.

a každej list má žíly co po něm stékaj.

a kůra každýho stromu má trhliny.

nejsem moc vysoká a moje vlasy mají barvu mlíka.

jmenuju se mary a naučila jsem se to hláskovat. m. a. r. y.
a takhle se to zapisuje.

chci vám říct co se vlastně stalo ale musím si dávat pozor abych to neuspěchala jako jalovička u vrat protože pak sama sebe předběhnu tak rychle že zakopnu a upadnu a vůbec vy určitě chcete abych začala tam kde by se mělo začít.

a to je na počátku.

byl to rok osmnáct set třicet léta našeho páně. a můj otec žil na statku a měl čtyři dcery a já jsem ta co se narodila nejpozdějc ze všech.

taky v tom stavení žila moje matka a můj děda.

neměli jsme ve zvyku nechávat zvířata uvnitř i když malý ovečky občas přišly když ztratily matku a museli jsme je v noci nakrmit.

příběh začíná v roce osmnáct set třicet. to jsou léta našeho pána.

musím předeslat že den ve kterým to začalo nebyl teplej. ne musím předeslat že byl chladnej a jinovatka byla na každým stéblu trávy. ale později teda vysvitlo slunce a jinovatka zmizela a pak se všichni ptáci rozezpívali. a bylo to jako bych měla slunce v nohou protože jsem měla ten pocit co mívám. jde mi do nohou a pak nahoru do hlavy.

míza stoupala do stonků. a listy se rozvíjely a ptáci přidávali další vrstvu do hnízd.

a svět se rázem upomenul na jaro.

pamatuju si kde jsem ten den byla protože jsem zrovna vyháněla slepice protože byly uvnitř celý dopoledne z toho důvodu aby snesly vejce a teď měly bejt venku aby si zaběhaly a aby snědly červy a brouky co dodají vejcím chuť a aby snědly taky trochu trávy co právě začínala růst po zimě co byla tak studená.

otevřela jsem dveře přístřešku se slepicema a první vyšel kohout a krácel do rytmu hudby i když tam žádná nebyla.

slepice stály ve dveřích a dívaly se na novej den a já je teda vyhnala na pole za stavením a v tu chvíli jsem zaslechla sestru beatrici jak mě volá. stála tam u brány na pole a volala moje jméno.

mary, říkáš, co děláš?

jako co to vypadá že dělám? zeptala jsem se.

vypadá to že vyháníš slepice, řekla.

vážně? řekla jsem. to je divný protože to já nedělám. tancovala jsem s kohoutem a pak jsme měli společnou oslavu a přišel i náš vepřík a sednul si nahoru na židli a zazpíval nám písničku.

s tebou už to lepší nebude, řekla.

proč by to se mnou mělo být lepší? zeptala jsem se. vždyť jsem na tom docela dobře.

měla bys míň mluvit a víc dělat, řekla.

a ty bys měla míň sledovat co dělají ostatní, řekla jsem, a sama víc dělat, takže kde žes to vlastně byla?

v kostele.

no tím teda zvířata zrovna moc nenakrmíš, co?

možná je obstará bůh.

koukni na mě, řekla jsem, celou dobu se vláčím tady s tou velkou kádí žrádla. nikde nevidím žádnýho boha co by to dělal za mě.

možná se s tím nevláčí, řekla, ale vypěstuje to.

to mě poser, řekla jsem. a já jsem byla přesvědčená že jsem to všechno zasela já.

takhle bys neměla mluvit.

budu mluvit jak budu chtít, řekla jsem.

jednou se dostaneš do průšvihů.

opravdu?

ano, řekla. opravdu.

dala jsem si ruce v bok. dostávám se do průšvihů pořád, řekla jsem, ale nikdy mi to nezabrání říkat co si myslím.

to jsem si všimla, řekla.

takže kdes říkala žes vlastně byla?

byla jsem v kostele, řekla, uklízela jsem tam protože se tam práší.

to vím že se tam práší, řekla jsem. nejsem pitomá.

naklonila hlavu na stranu. a jsi si jistá, mary?

ne, řekla jsem. nejsem pitomá. a dřív než to řekneš nejsem ani pomalá. nejsem ani jedno z toho.

beatrice odkráčela směrem ke stavení a já šla za ní a šly jsme k zadním dveřím. až na to že si neuvědomila že tam zrovna stála matka. v ruce držela džber až po okraj plnej mlíka a pozorovala beatrici pohledem co říkal jak to že jsi vevnitř? jdi ven něco dělat.

a beatrice tam stála s otevřenou pusou a povídala matce slovy sladkejma jak med, mary řekla že mám jít dovnitř. řekla že ses po mně ptala.

a pak se beatrice otočila na mě a hodila po mně jedním z těch pohledů co znamená opovaž se ceknout.

matka na ni upřeně koukala pak řekla, vypadni. no tak jdi. a beatrice šla.

a tak jsme v kuchyni zůstaly jen my dvě.

matka mi řekla, tak ses postarala o slepice?

jasně že jo, řekla jsem. řeklas abych to udělala tak jsem to udělala.

takže kolik vajec?

vajec? řekla jsem. vajec?

zírala na mě.

matka je tak hbitá že si na ní nepobyla jediná moucha od roku sedmnáct set devadesát dva kdy jí byl tejdén a jed-

na jí vlítla do pokoje a sedla si jí na postýlku. už tehdy byla rychlá jak proud řeky. mouchu zamáčkla a od té doby bylo jasné že není radno se k ní přibližovat.

jo, vaječek, řekla. kolik jich tam je?

ztratila jsem přehled, řekla jsem.

přehled? jak?

jak? řekla jsem.

ano. jak.

aha, řekla jsem, už vím co se stalo.

podívala se přímo na mě. a čekala.

soudím, řekla jsem, že jsem se tak soustředila na počítání kroků když jsem se vracela že jsem dočista zapoměla že jsem měla přinést vejce.

jestli máš čas počítat kroky, řekla, tak to znamená že nemáš dost práce a budeš se shánět po další, vid'?

přikývla jsem.

nebo ti něco poví tvůj otec. a pak něco poví i mně. tak bys pro ně radši měla skočit.

a tak jsem šla zpátky do kurníku a položila jsem vejce do košíku některý byly ještě teplý a některý byly celý od hoven a pírek.

a jedno bylo ještě pod slepicí a já ji z něj odstrčila.

všechny jsem je spočítala. dvacet a to nepřináší štěstí protože vaječek by vždycky měl bejt lichej počet tak jsem dala to jedno zpátky pod kvočnu a bylo jich devatenáct. řekla jsem jim aby zítra snesly víc nebo půjdou do polívky.

matka stála u stolu a měla k sobě přitisknutou mísu na míchání tak pevně jako by se bála že se jí vytrhne a vyskočí na kamenný dlaždice.

položila jsem košík s vejce na stranu a šla vedle.

kam si jako myslíš že jdeš? zeptala se.

jdu za dědou.

nemysli si že tam budeš celý den. měla bys míň mluvit a víc dělat.

já vím, řekla jsem.

a je to tak. ale nemůžu si pomoci, protože už jsem taková. mám jazyk rychlejší než kočka když vylizuje mlíko z díže.

šla jsem do vedlejší světnice a on tam byl usazenej u ohně. plameny nikde. sedla jsem si na druhou židli čelem k němu a děda se na mě podíval a usmál se.

co dělal? zeptala jsem se.

tak porůznu, řekl. a pak ještě pár dalších porůznu.

posunula jsem si židli blíž k němu. umyla tě violeta?

ale jo, řekl. to bych řek že mě umyla. tak drsně se zaryla do mé kůže až ji ze mě málem sedřela. myslí si že jsem krá-va kterou musí nachystat na trh. ale já si vážně nemyslím že by za mě dostali nějaký velký prachy. na mně toho masa zrovna moc není co myslíš?

zasmála jsem se a narovнала mu kabát co měl hozenej přes nohy aby zůstaly v teple protože byly mrtvý od tý doby co spad ze stohu sena.

kolik bylo dneska vajec, slečinko? zeptal se.

ne dost.

doprdele. to si teda vypijou.

to si vypiju já.

vyhrábni pro ně nějaký zbytky. trochu je jima příkrm. to pak budou pouštět jedno vejce za druhým.

ty zbytky jsou pro vepřika.

nějaký mu ukradni.

přikývla jsem. ukradnu ale je to nenažraný hovado.

děda mi pohrozil prstem. dej si pozor na jazyk taková mladounká, řekl. ale na druhou stranu říkáš to správně je to nenažraný hovado.

zasmála jsem se. co budeš dělat teď, řekla jsem.

moc toho není. až bude večere hotová tak se najím. potom si dám krátkýho šlofíka. pak se tu budu chvíli šourat a oloupám přitom pár brambor něco s váma všema pojím u stolu a pak si lehnu do postele a uvědomím si že jsem zas o jeden den blíž smrti.

to neříkej.

a proč bych sakra neměl, řekl. jen do toho smrti příteli člověka v robotě.

to taky neříkej.

tak protos přišla abys mi pověděla co mám a nemám říkat? ne, řekla jsem. přišla jsem se podívat jak ti je. jestli něco nepotřebuješ.

jediný co potřebuju jsou dvě nové nohy.

ach, řekla jsem.

jo ach.

podíval se na prázdný ohniště a pak zpátky na mě. koukni se na nás jakej jsme směšnej párek. dohromady máme čtyři nohy a jen jedna je co k čemu.

zasmáli jsme se a já si stoupla.

kam jdeš? zeptal se.

řekla že nesmím propovídat celej den. že prej tam pro mě ještě něco má.

vyser se na práci. a polož ty svoje púlky zpátky na židli.

tak jsem si zase sedla. viděls beatrici? zeptala jsem se.

děda zívnuł. byla tu, řekl, a pronudil jsem se s ní zas o kus blíž ke stvořiteli. modlila se za mou duši a dělala to tak nahlas že jsem kvůli tomu skoro ohluchnul. co si myslíš? že když svýho boha požádá o moje uzdravení dost nahlas já rovnějma nohama vyskočím ze židle a roztančím se? na to by bylo potřeba něco většího než zázrak.

a zasmál se. pak mu vyhrkly slzy protože se tak smál a vytáhl si svůj tlustej rudej kapesník a utřel si je.

vy dvě, řekl, byste nemohly bejt jinačejší než kdyby vzali všechny ženský z farnosti a z každý by vyloupli jednu dceru. ale já jsem tvoje nejoblíbenějši vid'? zeptala jsem se.

dlouho na mě koukal pak se usmál a kývl. jasně že jsi ale neříkej ani jedný z těch vochechulí že jsem to řekl.

pak jsme uslyšeli přede dveřma matčín hlas. pořád je tam a mluví?

vstala jsem. nebudu čekat až vejde a dá mi jednu za ucho, řekla jsem.

zastrkala jsem mu kabát zpátky pod nohy a otevřela jsem okno a vylezla ven a seskočila do pole. zavřela jsem za sebou okno.

šla jsem podél pole ke kurníku a ke druhý bráně a měla jsem v ruce klacek s kterým jsem mlátila do uschlejších bodláků a rozprašovala jejich semínka do vzduchu.

co děláš?

zvedla jsem hlavu a uviděla otce jak stojí u brány.

to se na to podívejme. vykračuješ si tady jako bys neměla něco do čeho píchnout.

já si tady nevykračuju, řekla jsem. jen jsem chtěla vědět kde je violeta.

je tam kde má bejt na třech akrech. tam kde máš bejt ty.
dobrá. jdu tam.

tak šup. nedělej že jsi lepší než ostatní. jenom kvůli tomuhle.

ukázal na mou nohu.

neřekla jsem že jsem lepší než ostatní, řekla jsem.

šla jsem kolem pole a podél slepic a pak směrem k vratům a pěšinou k třem akrům.

neřekla jsem že jsem lepší než ostatní.

a nikdy jsem to neřekla.

a nikdy jsem si to ani nemyslela.

moje noha je moje noha a v životě jsem žádnou jinou neměla. takováhle jsem byla vždycky a takhle jsem chodila vždycky. matka říká že to bylo od té doby co jsem vylezla na svět. byla jsem takovej žabec s vlasama jak mlíko a narodila jsem se později než si mysleli a kvůli tomu jsem byla pokrytá vlasama jako bych byla zvíře a měla jsem dlouhý nehty a říká taky že jsem se jedinkrát podívala kolem sebe a otevřela pusu a zařvala a lidi tvrdí že jsem ji od té doby nezavřela.

a některý lidi říkají že matka byla to léto nemocná a že pořád pracovala na poli a měla ten hrbol kterej jsem byla já a nemohla se pořádně ohnout protože jsem jí překážela.

a říkají že jsem měla tu nohu tak divně zakroucenou pod sebou a od té doby je pořád divná.

když jsem byla dítě přivázali mi nohu ke kousku dřeva aby ji narovnali až na to že mě to dřelo a celý to krvácelo

a já křičela tak dlouho až mi to sundali a nechali mou nohu bejt aby si dělala co chce.

takže taková jsem teď.

došla jsem ke třem akrům a z mých sester tam byly všechny tři. byla tam beatrice a byla tam violeta a byla tam hope. a vzala jsem si vědro a začala dělat to samý a to znamenalo ohnout se k zemi a sbírat kameny a dávat je do vědra až bylo plný a pak jít k vozíku a překlomit ho do něj.

a jak jsem pracovala začalo svítit slunce a poprvé od zimy jsem ho cítila na zádech a ptáci ho cítili taky protože začali hrozně vyvádět a byli tak hlasitý že jsem stěží slyšela ty kameny narážet do kovovejch věder a pak jsem si řekla, no jo otec je jakej je ale teď jsme tady a je takovejhle den a já přece nemůžu bejt pořád tak našťvaná, a pak jsem to ucítila znova tam kde jsem měla slunce v nohách jak mi leze nahoru a dostává se mi do těla a pak vychází hlavou.

tu noc jsem si myslela že budu spát jako kdyby mě do vody hodil protože jsem byla unavená a bolela mě noha ale jakmile jsem zabrala hned jsem se probudila a měla jsem otevřený oči a nemohla jsem zabrat.

měsíc zářil a svítíl do ložnice a proto bylo vidět.

beatrice ležela vedle mě a i když spala pořád držela v jedný ruce tu svou bibli. slyšela jsem ji dýchat. nádech a výdech.

většinu času drží bibli v posteli v rukou a někdy ji otevře a otáčí stránky a pohybuje hlavou a očima ze strany na stranu až na to že neumí číst.

to je kvůli tomu že otec nás potřebuje na statku na práci

a nemůže si dovolit abysme byly ve škole a tam se učily věci který bysme neupotřebily protože kdo se potřebuje naučit číst slova a umět je napsat když sbírá kameny z hlíny a dává je do věder. a dojí krávy a dává mlíko do džberů.

beatrice přestala dýchat a pak hlasitě vzdychla a otočila se na posteli a uvolnily se jí dlaně a bible jí vyklouzla a udeřila o dřevěnou podlahu. ale neprobudila se. já se neprobudila z toho důvodu že už jsem byla probuzená.

dělila jsem se o postel se všema svýma sestrama v různých dobách a se všema je to složitý. beatrice musí držet bibli a když se snažím usnout tak se modlí. violeta je v posteli hrozně dlouhá a vždycky říká že má studené nohy protože opravdu trčí ven a když se sklání kvůli sbírání kamenů nebo brambor říká že jí z toho bolí záda protože se musí naklánět dál než ostatní. a má ostrý lokty. a hope je hope a je odporně náladová a dělá psí kusy aby mi sebrala pokrývku a aby mi byla zima a říká že to dělá ve spaní ale já vím že je vzhůru a dělá to z jednoho jedinýho důvodu.

takže beatrice si vzdychla a upustila bibli a já byla vzhůru. tak jsem vylezla z postele a zvedla bibli a dala jsem dobrej pozor aby ta uschla kopřiva kterou usušila a vyrovnala mezi stránkama tam byla zas. a dala jsem ji znova nahoru na postel protože vím že jestli se probudí a v ruce bude mít prd bude si myslet že jí za flígr chytil samotnej ďábel.

šla jsem k oknu a odhrnula pokrývku co je přibitá k rámu. vyšel měsíc a svítil tolik že venku byly stíny jako ve dne když svítí slunce. kráva ležela na poli a na srsti jí byly vidět bílý a černý fleky a já odešla od okna a natáhla si sukni a hodila šátek přes ramena. a vyšla jsem ven.

šla jsem po schodech tak tiše protože jsem byla opatrná aby moje špatná noha nenarazila do schodů protože kdybych vzbudila otce tak by nebyl rád. nandala jsem si boty a prošla jsem kuchyní a pak do komory co páchla novým sýrem a páchla taky mlíkem protože sýr je jenom ztvrdlý mlíko a vyšla jsem ze dveří do noci.

a venku byla zima a měla jsem si vzít pokrývku a dát si ji přes ramena ale už bylo pozdě. a šla jsem před dvůr a vyšplhala přes bránu a šla na pole a na něm byla námraza protože ve světle měsíce byla tráva stříbrná. a kráva mě pozorovala a nehýbala se protože je to domácí kráva a proto je zvyklá na lidi a myslím si že má dokonce ráda společnost. a tak jsem k ní šla a ona mě nechala abych si klekla a opřela se o ni. byla teplá a měla jsem tam tehdy takhle zůstat. a vážně bych si přála abych tam zůstala ale nezůstala jsem tam.

ze stavení byl v noci jen takovej černej tvar. viděla jsem střechu a komíny. ty tam máme dva ale používáme jen jeden. a viděla jsem taky kde sou okna i když jsem neviděla sklo ale černý tvary jako by v cihlách byly díry.

nahore byly okna a já viděla to který je moje ložnice a ze kterýho jsem se před chvílí dívala ven. pak vedle další okno kde spí violeta s hope. a pak další okno kde spí otec a matka. a je tam další světnice co má okno ale to nevidím protože je zepředu a tam spával můj děda až na to že nevyjde schody kvůli nohám a tak spí v dolní světnici kde skladujeme jabka a proto je celý stavení cítit po jabkách.

nechala jsem tam tu krávu ve tmě ležet a šla zpátky po kraji pole a kolem spících slepic a přes vrata do dvora. nevím kam jsem si teda myslela že jdu jen asi že jsem si to tam prohlížela.

vzduch byl pořád studenej a já si začala myslet že bych měla jít zpátky do postele. ale hned nato jsem uviděla postavu co kráčela podél stěny stodoly. myslela jsem že to je někdo ze dvora a odnáší naše seno a tak jsem si řekla že půjdu za ním a zjistím kdo to je abych to mohla říct otcí.

šla jsem zadem kde byla stodola otevřená do pole a měsíc ji osvětloval a dávala jsem pozor abych nedělala hluk. stála jsem bez hnutí a byla jsem tišší než kostel když je prázdněj. pak jsem viděla že to nebyl jen jeden člověk. byli tam dva.

čekala jsem. pak jsem uslyšela mužskej hlas.

vědí že jsi tady? zeptal se.

ne.

ach, violeto, řekl. pojď sem.

přestala jsem dýchat a neodvážila se pohnout.

a pak jsem je uviděla a jejich pusy se dotýkaly a jeho ruce ji objaly. slyšela jsem svý vlastní srdce. a pak byly jeho ruce na její sukni a zvedal ji a pak ji strčil na zem do sena a leželi a zvedl jí sukni víc a já viděla její nohy a byly bílý a jeho ruce se pohybovaly nahoru po její noze a pod její sukni a řekl znova, ach violeto.

a vydával zvuk jako když tele hledá cecík a ona pak něco řekla.

ne ne, řekla. to nemůžeš.

můžu, řekl.

a jeho pusa byla na její puse a pak jí stahoval její živůtek co si ho nikdy nesundává ani když je v posteli. a viděla jsem ty měkký části jejího těla.

roztáhl jí nohy a byly v tý temný noci tak strašně bílý a vylezl na ni a začal se pohybovat a v tu chvíli jsem zavřela

oči. a po ne moc dlouhý chvíli ty zvuky přestaly a slyšela jsem jak mluví.

violeto, řekl.

otevřela jsem oči a viděla ho jak ji líbá a pak si ona natáhla živůtek a stáhla sukni. a on ji vyndal trochu sena z vlasů a ona řekla že musí jít.

a tak mu dala pusu a já couvla do hlubokýho stínu a ona vyšla ze stodoly a šla zpátky přes dvůr.

a on tam chvíli zůstal pak si urovnal oblečení a oprášil se aby se zbavil sena a pak odešel ze stodoly a já se dívala jak odchází ze dvora a kráčí po stezce.

šla jsem zpátky přes dvůr a přes vrata do pole. kráva tam pořád ležela. sedla jsem si na studenou zem vedle ní a hlavu jsem si zapřela do jejího boku a cítila jsem pach mlíka a hoven na jejím ocase.

seděla jsem tam a čekala až mi srdce začne bít trochu pomaleji. a tráva byla tvrdá a stříbrná od námrazy. zvedla jsem si sukni a podívala se na svoje nohy jak tam ležely na trávě. ve světle měsíce byly bílý. dala jsem ruku dolů a dotkla se vlastní kůže a pak jsem si stáhla sukni a přitáhla nohy k bradě.

nějaký čas jsem tam takhle seděla s rukama obtočenýma těsně kolem sebe, až mi začala bejt taková zima že si mý zuby začaly povídat samy se sebou tak jsem vstala a šla zpátky do stavení.

ale je tu ještě něco co musíte vědět.

píšu to svou vlastní rukou v roce našeho pána osmnáct set třicet jedna a jsem hrdá na to že to je moje vlastní ruka kterou to píšu.

uvidíte proč.

řekla jsem si že vám řeknu všechno co se stalo. řekla jsem že to řeknu všechno ale neudělala jsem to. nemluvila jsem pravdu.

víte když jsem si sedla na zem vedle naší krávy a zvedla si sukni a podívala se na svoje nohy jak tam v tý trávě ležely dala jsem si tam dolů ruku a sáhla jsem si na to místo.

další ráno se mnou beatrice musela zatřást abych vůbec vstala a byla pořád tma a byla zima. natáhla jsem si na sebe sukni a šátek a šla dolů a ven ke kravám. svolala jsem je a vzala si stoličku a vyrovnala plecháče. ta domácí kráva byla moje první ale to je vždycky a když jsem tahala cecky opřela jsem si hlavu o její bok a ruce jsem měla od cecků v teple. a mlíko šlo lehce ven.

violeta seděla vedle mě na svý stoličce a zívala a v tu chvíli jsem si vzpomněla co se v noci stalo. ale pak jsem si myslela že to možná byl sen a možná se to nestalo ale pak zívla znova a já věděla že se to stalo.

a mlíko narazilo do boků plecháče.

violeto, řekla jsem, spalo se ti dobře?

přestala dojit a podívala se na mě. proč se ptáš?

pokrčila jsem ramenama. tak mě to napadlo, řekla jsem.

tak ať tě napadne něco jinýho.

pokračovala jsem v dojení ale neslyšela jsem že by něco teklo do jejího plecháče. znova jsem se otočila a ona se na mě pořád dívala.

nefungujou ti prsty? zeptala jsem se.

nefunguje ti mozek? zeptala se.

tukla jsem se do hlavy. zdá se že je s ním všechno v pořádku, řekla jsem.

violeta si stoupla a odsunula svou stoličku na druhou stranu své krávy aby mě neviděla a já se do toho opřela a zabrala jsem víc do vemen a snažila se myslet jenom na to a ne jak tam ležela v seně a on jí vytáhnul sukni a na její bledý nohy v záři měsíce.

ten samej den ovce potřebovaly přesunout na pole u kostela co se jmenuje kostelní tak mi řekli že mám jít pomoct.

napřed šla hope a zavřela vrata aby ovce nemohly do zahrad. Já šla poslední a otevírala všechny vrata který jsme zrovna zavřely. je lepší bejt ta co jde první a zavírá vrata protože když jdete vzadu šlapete v hovnech.

šly jsme pěšinou a pak do vesnice. mýjely jsme všechny domy a hope otevřela vrata na kostelní pole a stála tam než všechny ovce prošly. vešly dovnitř. a my zavřely vrata do pole.

stály jsme u vrat a odtamtud jsme viděly kostel a střechu domu kterýmu se říká fara a pak ho viděly vycházet a stál a díval se na nás. je to syn vikáře co tam žije a jmenuje se ralph.

přišel se zeptat jestli je s náma violeta. a my řekly že ne a že je dole a sbírá další kameny na třech akrech a že už se musíme vrátit abysme to taky dodělaly. pak jsem se zeptala proč ji chce vidět.

ralph pokrčil ramenama, prostě proto.

už jste za ní u nás dole byl? zeptala jsem se.

ne když tu máte otce, řekl. vím na co si dát pozor.

takže jste tam minulou noc nešel?

o čem to mluvíš? zeptal se. zíral na mě a viděla jsem že hope na mě zírá taky.

jo, řekla hope, o čem to vůbec mluvíš?

ale nic, řekla jsem.

to ona ráda, řekla hope ralphovi. o ničem nic neví.

co děláte? zeptal se ralph.

odvedly jsme ovce, řekla hope.

to se dá uhádnout, řekl ralph. díval se na pěšinu a ukazoval na hovna.

hope se zasmála. zatrčila si vlasy za ucho a zasmála se.

pojď už hope, řekla jsem. otec nás bude vyhlížet.

neposlouchejte ji, řekla hope. kam jdete teď?

nevím, řekl ralph. záleží na tom kam jdeš ty. jak se jmenuješ? je vás holek takové množství.

hope, řekla hope.

hope, opakoval ralph.

zatahala jsem hope za loket a ona mě odstrčila. jdi domu, řekla.

a co otec? zeptala jsem se.

řekni mu že mám starost s jednou ovčí.

to mi neuvěří, řekla jsem.

ta nikdy nepřestane, řekla hope. já se z ní zblázním.

obrátila se ke mně a chytla mě za paži. štípala mě. silně.

vrať se domů, řekla.

au.

au co? strčila do mě a já se zapotácela dopředu.

tak jdi, zasyčela. jdi domů.

šla jsem zpátky na pěšinu co vede ke statku. podél deseti akrů a tří akrů a pak do dvora.

otec stál u vepříka. díval se jak jdu dovnitř. kde je hope? zeptal se.

zůstala tam kvůli jedné ovci, řekla jsem.

a pak i když jsem se pohnula protože jsem věděla co chystá mě praštil ze strany do hlavy tak rychle a prudce že nešlo vůbec nic dělat.

padej ven na pole, řekl.

violeta tam byla a třela si hřbet protože jí bolel ale to se stane když je někdo tak vysokej a beatrice házela úplně každé kámen do vědra i když byl přímo před ní protože má ráda zvuk jak kámen naráží na kov. zpívala si píseň co slyšela když byla v kostele a doufala přitom že zahlídne boha.

ptáci slítli níž aby se podívali co děláme ale viděli že ne-sázíme a brzo odlítli.

trochu mě bolela hlava v místě kam mě uhodil ale byla jsem na slunci a slunce mě hřálo na zádech a brzo jsem zapomněla co otec udělal a zapomněla jsem na všechno kromě toho že jsem teď na slunci a že slyším ptáky a při tom sbírání kamenů jsme si ve třech začaly zpívat.

slunce začalo zapadat a přišla tma a bylo těžký rozlišit kameny od hlíny.

překlopily jsme poslední hromadu do vozíku a pak jsem šla a vzala koně a zapřáhla ho a vzala kameny k mlázi na konci pole kde nebudou stát v cestě žádnýmu pluhu.

a byla černá tma když jsme vešly do kuchyně. lampa byla rozsvícená a matka byla u ohně. a děda seděl u stolu.

zdravím dědo, řekla jsem, jak ses dneska měl?

jak se měl? zeptala se matka. jenom byl usazenej v týhle starý židli jako líný prase což taky je.

není línej, řekla jsem. nemá na vybranou. musí tam sedět. jeho nohy ho přece nemůžou odnést kam chce.

co se týče užitku může bejt klidně mrtvej, řekla.

přál bych si bejt mrtvej, řekl děda, než abych musel poslouchat takovýhle řeči.

no já jsem ráda že nejsi mrtvej dědo, řekla jsem. protože jsme díky tobě šťastný.

šťěstí nikdy za nikoho žádnou práci neudělalo, řekla matka.

kde je otec? zeptala se violeta. a kde je hope? na poli nebyla.

jo. musely jsme udělat práci za ni řekla beatrice.

a v tu chvíli přišli. první otec. vlekl hope za sebou a ona sebou škubala a vřeštěla. držel jí za rameno a mrštil s ní na lavici. z nosu jí vyrazila krev a tekla jí po obličejí a na stůl.

to snad není nutný, řekl děda.

je to nutný. nebude běhat za chlapama po farnosti. má tu práci.

neběhal jsi ty místo práce za jejich matkou když sis jí namlouval? zeptal se děda. měl jsi přinést seno a byl jsi pryč celý hodiny.

možná jsi můj otec, řekl mu otec, ale to neznamená že se mnou budeš takhle mluvit.

otec chytil dědu za ramena a vytáhl ho ze židle a vlekl ho ven z kuchyně do vedlejší světnice.

zastav ho, řekla jsem matce. zastav ho.

ne, řekla matka. čí to je statek? kdo je tu pánem?

příští den jsme orali tři akry a začali jsme tím že jsme za-
orali do hlíny poslední kopku sena z minulý úrody abysme
posvětili zem aby z ní vyrostly silnější zrna.

každý ráno jsem vyjela s koněm na pole a zapřáhla ho
do pluhu. když přišel čas na jídlo sedla jsem si vedle pluhu
a jedla chleba se sýrem a pila mlíko. pak jsem si vzala oprat-
ě a mlaskla a rozjeli jsme se nanovo. šli jsme podél kraje
brázd. od východu slunce do západu slunce. přesně takhle
od rána do večera každéj den jeden za druhým.

jednou pozdě večer jsem šla do místnosti s jabkama. děda
byl rozloženej na posteli co byla mezi bednama a já si jed-
nu bednu vzala a otočila jsem ji vzhůru nohama a sedla si
na ni.

proč jsi přišla? zeptal se.

musím mít důvod abych se za tebou přišla podívat?

to víš že ne. jak to vypadá se světem?

žádná změna, řekla jsem.

pořád oráš?

ukázala jsem mu ruce. jeden zsranej puchejř za druhým.

to neříkej.

bolej mě.

brzo budeš hotová, řekl. všichni si lehnete a budete jen
koukat jak rostou zrna.

dovedeš si představit že nás nechá jen tak ležet? zeptala
jsem se.

vyspat vás nechá.

jenom proto že další den budeme líp pracovat a protože
je tma a není vidět na práci.

děda se zasmál. natáhl ruku a vyndal z dřevěný bedny jedno jabko a zakousl se do něj a hodil ho přes celou místnost a vyplivl zbytky.

je zasraně hořký.

takže ty to říkat můžeš a já ne, řekla jsem.

já jsem starej.

tak starej nejsi.

ale zatraceně se tak cítím.

chceš abych ti našla sladký? zeptala jsem se.

ne. těchhle jablek už jsem měl dost.

rozhlídl jsem se kolem. nemáš tu co na práci, řekla jsem.
to se nenudíš?

co bys řekla?

musí to bejt trochu nuda když jsme všichni venku na poli.
tvoje matka pořád pobíhá sem a tam. a přitom mi říká že
jsem línej.

jsi někdy smutnej? zeptala jsem se.

ne na dlouho.

já taky ne, řekla jsem. někdy si musím připomenout že
jsem kvůli něčemu smutná. jinak začnu bejt zase veselá.

chvíli jsme tam tiše seděli a pak se mě děda zeptal jestli
vím jakej den bude zítra.

já nikdy nevím co je za den, řekla jsem.

velikonoční neděle, řekl.

takže se jde do kostela.

je lepší vstát ještě předtím, řekl. vylez na kopec a pozoruj
odtamtud svítání.

a proč bych to dělala? zeptala jsem se.

protože pak se ti příští rok vyplní všechno co si přeješ.

všechno?

všechno.

bála jsem se usnout protože kdybych zaspala nověj den by vyšel beze mě a já bych ho prošvihla.

a tak jsem musela odhadnout že je správnej čas a vyplížila jsem se z postele a natáhla na sebe šaty a šátek. pustila jsem se ke dveřím ale pak se probudila beatrice a řekla, co to děláš? ty neumíš ležet v klidu.

já řekla, jdu na kopec abych viděla východ slunce protože to přináší štěstí a neříkej mi ať zůstanu v posteli protože na to mám moc energie a mý nohy se cukaj když ležím jen tak bez hnutí a pak musím něco dělat.

je hluboká noc, řekla.

ale je velikonoční neděle, řekla jsem, takže musím.

to pak ale budeš muset počkat na mě.

a tak jsem počkala až si natáhne sukni a nandá šátek a otevřely jsme opatrně dveře. natáhla jsem ruku a zašátrala po zábradlí aby mě dovedlo dolů a beatrice šla za mnou. když jsme byly dole u schodů zaslechla jsem jak se otevírají dveře a obě jsme ztuhly a nedýchaly. čekala jsem že uslyším otcův hlas jak nás volá ale slyšela jsem kroky jak jdou ven a věděla jsem že to není otec protože ten by na nás už v tuhle chvíli řval a stříkala by krev. a tak jsme čekaly a nakonec to byla hope a přišla dolů a my jsme šeptaly a řekly jí kam se chystáme a ona se vrátila pro violetu která se taky vyplížila a všechny čtyři jsme šly dolů a natáhly si holiny a vyšly ze dveří a šly přes dvůr a pak po pěšině dost daleko abysme měly pocit že jsme v bez-

pečí. a když jsme tam došly začaly jsme se všechny smát a skákat protože jsme věděly že děláme špatnosti ale bylo nás tolik. a co by mohl udělat?

tak jsme vyšly po pěšině a zatočily na cestu co vede ke kopci. byla zabahněná a zarostlá bodláčím který se nám zachytávalo o sukně. a byla pořád tma i když jsem myslela že vidím nějaký světlo co od sebe odstrkovalo mraky.

violeta šla první jako to dělá vždycky protože má dlouhý nohy a za ní šla beatrice a pak hope. já šla za nima všema protože jsem jim nestačila ale nevadilo mi to protože jsem mohla pozorovat okolí a bejt sama se sebou a slyšela jsem volat nějakýho nočního ptáka o kterým jsem si myslela že je to noční kozodoj ale pak se ozval znova a já poznala že je to sova.

a pak jsem zaslechla něco v jednom z porostů a myslela jsem že to je králík nebo že je to jezevec protože mají tenhle svah oblíbenej a pěkně ho ničí když vyhrabujou svý brlohy.

zavolala jsem sestry abych je poprosila aby zpomalily nebo dokonce zastavily a počkaly na mě než je doženu ale neodpověděly a šly pořád nahoru tak jsem pokračovala po cestě a pak přelezla bránu co vede ke kopci.

nebe začalo světlat a já pokračovala i když jsem začínala bejt trochu unavená protože jsem šla jak nejrychleji jsem mohla.

všechny tři už byly nahoře na vršku a já šla a postavila jsem se vedle nich. dívaly jsme se po celým kraji. ať jste se podívali kam jste se podívali měli jste vždycky výhled protože tam nejsou stromy a nic vám nestojí v cestě a vidíte celej svět.

a jak jsem tak na tom kopci stála a moje sestry na tom kopci stály a byly jsme tam všechny čtyři začalo se nad náma zvedat nebe a mraky se zmenšovaly a mizely a nebe zářilo čím dál víc a hvězdy slábly.

pak nad zemí vysvitlo slunce a přišel nový den.

otáčela jsem se pořád dokola a dívala se na ten výhled. přede mnou. za mnou. všude. a pár ptáků letělo kolem a pak nad náma zakroužili. střídali se ve vedení a pak zas letěli dozadu.

violeta se usadila první čelem k východu a k novému slunci. ostatní si sedly vedle ní a já taky.

tak kdybyste si mohly něco dneska přát a vyplnilo by se to co by to bylo?

lehla jsem si na trávu a položila si hlavu do trávy a zima se dotkla mého krku a skrz vlasy i kůže na hlavě.

beatrice? zeptala se violeta. ty musíš odpovědět první.

beatrice vtáhla vzduch a vzdychla si.

no tak, řekla violeta.

cokoli?

cokoli.

tak to by muselo bejt setkání s pánem bohem.

hope si sedla. to je plýtvání snama, řekla, s ním se setkáš stejně až projdeš nebeskou bránou.

řekla jsi že můžu říct co budu chtít, řekla beatrice, a já chci tohle.

tak dobrá, řekla violeta. hope? co ty?

já bych si přála jinej život, řekla hope, kde jsem jediná v celým domě a mám postel sama pro sebe a celej rok je teplo a nikdy nemusím jít ven do tmy a zapřít si hlavu

do kravskýho boku a horkou vodu mám od rána do večera a jsou tam lidi co mi nosí jídlo podle mýho přání.

violeta se zasmála. to je všechno?

je toho víc, řekla hope. nikdy nechci mít hlad a nikdy nechci mít žízeň a nikdy nechci bejt tak unavená že usínám za chůze.

tak to aby ses radši dobře vdala, řekla violeta, až na to že by musel snést ty tvý nálady.

já nejsem náladová, řekla hope. jsem jenom unavená.

všechny jsme se zasmály a pak jsme pozorovaly dva králíky jak vylezli a podívali se na nás a pak utekli. obloha se ještě pootevřela a slunce popolezlo o další píd'.

víš co já bych si přála aby se mi splnilo? řekla violeta. sním o tom že bych měla školu kam by chodily všechny děti každej den.

kdo by tam učil? zeptala se beatrice.

já, řekla violeta.

hope se zasmála. vždyť neumíš učit, řekla. neumíš vůbec psát ani číst.

drž hubu, řekla violeta.

to je pitomej sen, řekla hope.

přestaňte se hádat, řekla beatrice. radši bysme se měly vrátit. otec bude vzhůru a bude nás všechny hledat.

všechny tři si stouply a oprášily si sukně. závázaly si kolem sebe šátky.

violeta do mě strčila botou. tak pojď maryl, řekla.

zhluboka jsem se nadechla a čerstvej vzduch se mi dostal do plic, zdál se mi novej a jinej proti vzduchu dole.

violeta mě ještě jednou zavolala ale já se jen dívala na nebe nad sebou a pozorovala ptáky a mraky v pohybu.

tak už pojd', řekla beatrice. musíme podojit krávy.

ona přijde, řekla hope.

rozběhly se z kopce a já jsem je poslouchala. jak se směj-
jou. křičí. volají jedna na druhou.

sedla jsem si a dívala se za nima až mi zmizely z očí.

a pak jsem si lehla zas na tu novou trávu i když mi zima
lezla pod sukni. dívala jsem se jak obloha mění barvy
a slunce leze výš a výš.

když jsem si stoupla uviděla jsem statek a tvar domu
a pěšinu a pole.

co bych si tak přála kdybych si mohla přát něco co by se
vyplnilo?

co bych řekla kdyby se mě někdy někdo zeptal co bych
si přála?

nevěděla jsem. věděla jsem že mám sny ale nevěděla jsem
jak přesně vypadají.

stál na dvoře a čekal na mě. nic neřekl. nic jsem neřekla. šla
jsem ke stavení a on se za mnou chvíli díval a pak popošel
a chytnul mě za rameno. a táhl mě do domu. a hope a vio-
leta se na mě dívaly. a táhl mě kuchyní a matka stála vedle
a já křičela a ona stála a dívala se na mě.

vyvlekl mě nahoru po schodech a táhl mě za ruku
a za vlasy abych se mu nevysmekla. kopnutím otevřel dveře
ke mně a kopnutím je zavřel když jsme byli uvnitř.

nerada vám to říkám.

nerada. ale pamatuju se na ten den a vím že to byl den
kdy všechno začalo bejt jinak.

a řekla jsem sama sobě že vám budu říkat všechno.
vy to víte.
už jsem to řekla.

nevím čím mě mlátil, nevím kolikrát mě uhodil. zavřela jsem oči a nechala ho.

vydával zvuky. kopal do postele. kopal do dveří.

pak přestal. hodil mě na postel a vyšel z místnosti. ležela jsem tam. přitiskla jsem si dlaně na obličej a čekala jsem.

dveře se otevřely a vešla beatrice. snažila se mi obličej otočit k sobě abych se na ni podívala ale já nechtěla. ani náhodou. sundala mi ruce jednu po druhý a vzala mokrej hadr a umyla mě. nemohla jsem otevřít oči jako normálně ale viděla jsem že se na mě dívá.

mary, řekla, jak ti je?

nemohla jsem kývat ale mohla jsem mluvit. stálo to za to, řekla jsem.

sedím u okna a píšu vlastní rukou a musím psát při svitu slunce protože to je vidět a protože měsíc nedává tolik světla protože v noci je tma a když je tma nemůžu psát.

pamatuju se na ten den a vím že to byl den kdy se všechno změnilo.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.